

Zgodilo se je, da sem bil predlagan za državno nagrado Republike Slovenije na področju šolstva za leto 2004. In sem jo res prejel. K meni v vas Javornik pod Joštom nad Kranjem, kjer sem takrat stanoval, je prišel predstavnik Ministrstva RS za šolstvo, posnel glavne podatke o mojem življenju, delu in delovanju in na koncu obiska omenil, če bi imel ob podelitvi nagrad zaključni govor, imajo pa za to dejanje že izbranega tudi enega drugega kandidata, a še ni povsem jasno, če bo sodeloval. Za vsak primer sem se na govor pripravil, vendar samo v glavi, nič nisem zapisal. "Če bom že govoril, naj bo govor katek in naj kaj pove", sem razmislil. Ker menim, da je govor tej moji želji kar v največji meri zadostil, ga objavljam na tem mestu. Pri tem me je vodila Edina misel, in nič drugega, da je del mojega življenja. Zahvaljujem se vsem, ki so navijali zame.

Kratek govor

Zahvalni govor na podelitvi državnih nagrad Republike Slovenije na področju šolstva za leto 2004.

Ljubljana, Narodni muzej, 5. 10. 2004, 19. ura. Nabito polna dvorana.

Ker nisem natanko vedel, ali bom govoril ali ne, sem bil v začetku, ko sem zaslišal svoje ime, da se bom za prejete nagrade zahvalil v imenu vseh nagrajencev, rahlo zmeden. Sploh nisem vedel, kako bi začel. Toda v hipu sem se zbral in odločil za načrtovano invariantno, netipično verzijo govora, in to tako, da bom govoril počasi, razločno in pomensko. Poudarek sem želel dati *ljubezni*. Ta govor sem potem napisal po spominu doma istega dne pozno zvečer. Lahko mi verjamete, da je skoraj dobesedna kopija na podelitvi izrečenih besed.

Spoštovane, spoštovani

Po nekem splošnem prepričanju imamo eno samo samcato življenje. To je razmeroma kratko: nekaj deset Zemljinih obhodov okrog Sonca, eni dočakajo malo več, drugi malo manj.

Kaj naredino s tem življenjem, je odvisno od vsakega posameznika. Mislim, da smo delali pošteno, s pedagoškim erosom in emocijo, vodila nas je raziskovalna strast, tudi garali smo.

V imenu vseh nagrajencev se najlepše zahvaljujem za te lepe trenutke, ki smo jih danes tu doživeli, vi z nami in mi z vami.

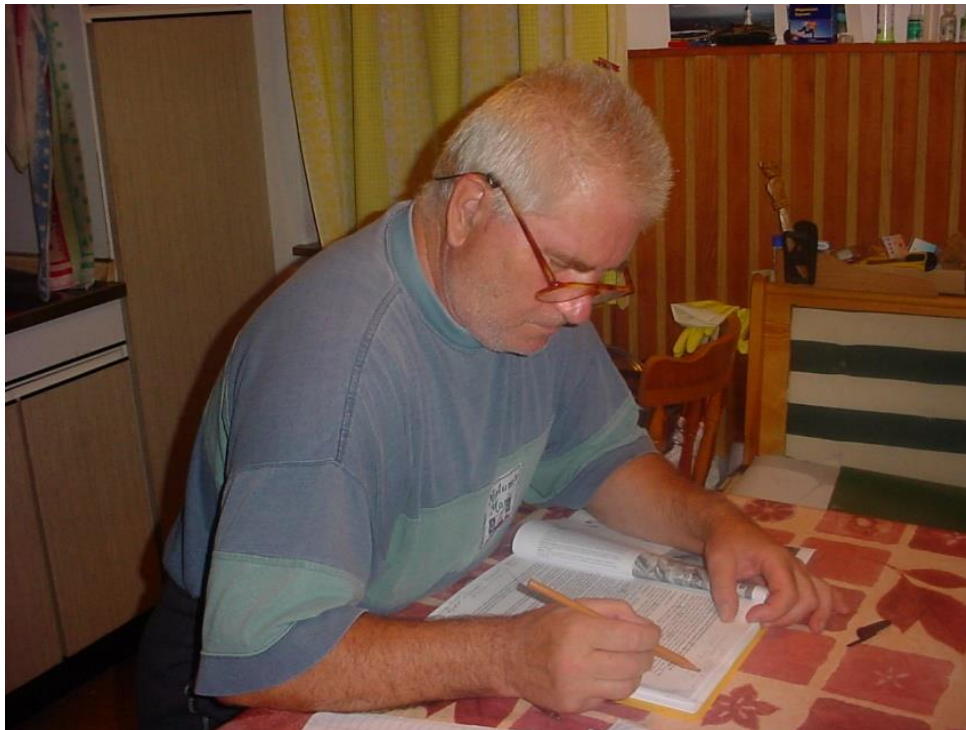
Naj še nekaj drobnega dodam. Nekoč, pred približno 25 leti, sem v neki moji knjižici zapisal nek moto, en preprost stavek. No, na Gorenjskem, to dobro vem, so po njem pisali proste spise. Tam sem ta stavek objektiviziral, zdaj pa bi ga rad subjektiviziral.

Tri stvari se mi zdijo lepe: LJUBEZEN, DELO IN ZVEZDNATO NEBO. A če pogledamo vse te tri kategorije besed z neke določene oddaljenosti, se mi zdi, da se zlijejo v eno samo veliko in neskončno ljubezen; ljubezen do človeka, življenja, vesolja.

Še enkrat, hvala lepa.

Dvorana je za trenutek onemela. Bilo je tiho, da bi miško slišal Morda je še kaj pričakovala. Potem pa gromko zaploskala. Bilo mi je prijetno. Pa niti ne zaradi nagrade. Zaradi odgovora na moj govor.

Javornik pod Joštom, 5. 10. 2004 ob 23. uri.

Na Javorniku pod Joštom leta 2003, pri zadnjem pregledu knjige *Imena nebesnih teles*.